

အိပ် အိပ်

စကားလက်ဆောင်မွန်

၁၉၈၉ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၂၁ ရက်နေ့မှာ ကျွန်တော် ထောင်က ပြန်လွတ်လာခဲ့သည်။

လူတော် တော်များများ က ကျွန်တော်နှင့် မပတ်သက်လိုကြချေ။ သူတို့အိမ်တွေ သူတို့အလုပ်တွေကို ကျွန် တော်လာမှာ စိုးသည်။ တစ်ဖက်မှာ ကျတော့ နိုင်ငံရေးအသိုင်းအဝိုင်းက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ကြိုဆိုကြ သည်။ NLD ထဲဝင်ဖို့ လာခေါ်တော့ ကျွန်တော် တော်တော်စဉ်းစားရကျပ်သွားသည်။ ကျွန်တော်က အဖမ်းမခံရခင်ကတည်းက ပါတီထဲဝင်ဖို့ သဘောမတွေ့ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ အလံတစ်ခုခုအောက်မှာ ကျွန်တော် မနေလို။ လွတ်လပ်ချင်သည်။ ရယ်စရာကောင်းသည့် အဖြစ်အပျက်ကလေးတစ်ခု ပြော ရဦးမည်။ ကျွန်တော် ထောင်ကလွတ်တော့ ယောက္ခအိမ်မှာ နေရသည်။ ကျွန်တော့်ယောက္ခမအိမ် နှင့် ဆရာဦးဝင်းခက်အိမ်က တစ်လမ်းတည်းခြားသည်။ ဆရာဦးဝင်းခက်က NLD ရုံးကအပြန် ကျွန် တော့်အိသို့ ရောက်ချလာ၏ ။ NLD အကြောင်း လုပ်ငန်းစဉ်တွေ ရှင်းပြသည်။ စကားတွေက ကောင်းနေတော့ ပြောရင်း ညရစ်နာရီကျော်သွား၏ ။ ထိုစဉ်မှာပင် ရုပ်မြင်သံကြားသတင်းက လာ လေပြီ။ ညမထွက်ရအမိန့် ကြေညာထားချိန်ဆိုတော့ ရှစ်နာရီကျော်လျှင် အပြင်ထွက်ခွင့် မရှိတော့ ချေ။ အဖမ်းခံရဖို့ သေချာသလောက်ပင်။ သို့ ဖြင့် ဆရာဦးဝင်းခက်က ကျွန်တော့ ယောက္ခမကို မေး သည်။

ဆရာ ။ ။ ဒီရက်ပိုင်း စစ်ကားတွေ လာသေးလား။

ယောက္ခမ။ ။ လာတာပေါ့ ဆက်တိုက်ပဲ။

ဆရာဦးဝင်းခက် စွေခနဲထပြီး ဖိနပ်ကို ခါးကြားထဲထည့်ကာ

နောက်ဖေးလမ်းကြားတစ် လျှောက် ပြေးလေတော့သည်။ ကျွန်တော် တားချိန်တောင်မရလိုက်။ ကျွန်တော့်ယောက္ခမလည်း ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် အံ့အားသင့်ကာ ကြည့်နေရှာ၏ ။ ဆရာက စစ်ကားတွေလာသေးလားဟု မေးတာ ကင်းလှည့်တဲ့စစ်ကားတွေ ရပ်ကွက်ထဲလာသေးသလားဟု မေးတာဖြစ်မှန်း ကျွန်တော်သိ သည်။ သို့သော် ကျွန်တော် ထောင်ကလွတ်လာတာ ၅ ရက်ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း လမ်းထဲသို့

တစ်ခါ မျှကင်းလှည့်စစ်ကား ဝင်လာတာမတွေ့ချေ။ ကျွန်တော့်ယောက္ခမ အဘယ်ကြောင့်
ထိုသို့ ပြောမှန်း ကျွန်တော်မသိ။ သို့ဖြင့် မေးရတော့၏။

ကျွန်တော်။ ။ အန်တီစိုး စစ်ကားတစ်ခါမှ လာတာမဟုတ်ဘဲ ဘာလို့လာတယ်
ပြောလိုက်ရတာလဲ။

ယောက္ခမ။ ။ လာတာပေါ့သားရယ် ညတိုင်းလာတာ ကားအသစ်မလာတော့လို့
စစ်ကားအဟောင်းတွေတောင် ပြနေတာ။

သေရောပေါ့။ ကျွန်တော့်ယောက္ခမက ရုပ်မြင်သံကြားက ပြနေသည့်
စစ်ကား(ရုပ်ရှင်ကား) ကို ပြောတာ။ ဆရာဦးဝင်းခက်က စစ်ကား(ကင်းလှည့်ကား) ကို
မေးတာ။ နှစ်ယောက်လုံး မှန်နေသော်လည်း လမ်းကြိုလမ်းကြားမှာ မှောင့်မှောင့်မည်းမည်း
ဒယ်မ်းဒယ်ိုင် ပြေးနေသော ဆရာ့ကို ကြည့်ရင်း ကျွန်တော် ရယ်ရခက် ငိုရအခက်။

မထင်မှတ်သောပြဿနာက ဆောင့်တက်လာသည်။ ဘားလမ်းရုံးခန်းရှေ့မှာ
ဦးတင်စိုးက ဇာဂနာ၊ ဇင်ပိုင်းနဲ့ ခွေးများ မဝင်ရဟု ဆိုင်းဘုတ်ထောင်ထားသတဲ့။ ကိုဌေးက
ဒေါပူပြီး လာပြောသည်။ ဟုတ်မဟုတ် အရိုင်းတို့က သွားကြည့်တော့ ဟုတ်သည်။
ဖြစ်နိုင်တာကတော့ ကျွန်တော် ထောင်ထဲကအကြောင်းတွေကို
အမှန်အတိုင်းပြောထားခဲ့သည်။ သူက ထောင်ထဲမှာ မစင်အိုးထဲ ခေါင်းစိုက်ခံရသည်။
ခဲရည်တွေတိုက်သည် စသဖြင့် ပြောထားခဲ့တော့ ကျွန်တော်တို့ အင်တာဗျူးနှင့်
တခြားစီဖြစ်နေလေတော့သည်။ ဒါကို သူပေါက်ကွဲတာဖြစ်မည်။ မတတ်နိုင် ကျွန်တော်
မဟုတ်တာကို လုပ်ကြံမပြောနိုင်။ ညနေကျတော့ သီဟတင်စိုးတို့ ညီအစ်ကိုတွေ
ရောက်လာပြီး သူတို့အဖေ ရေးထားသည့် စာဖြုတ်လိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်းနှင့်
တောင်းပန်စကားဆိုသည်။ ကျွန်တော်ထင်သည့်အတိုင်းပင် ရှက်သွားတာဖြစ်၏။
သင်ခန်းစာကတော့ ရလိုက်သည်။ နိုင်ငံရေးမှာ လက်ဦးတဲ့သူ၊ အရင်အော်တဲ့သူ
အမှန်ဖြစ်တတ်၏။ လုပ်ကြံဇာတ်ကွက်သည်လည်း ပျူဟာဖြစ်နေတတ်သည်။
ကျွန်တော်ကတော့ ဘယ်တော့မှမဟုတ်တာ မပြောဖို့ကိုသာ သံမိဋ္ဌာန်မြဲမြဲမြန်မြန် ချလိုက်ရ
တော့၏။

သည်နောက်ပိုင်း ကျွန်တော်တို့ ပွဲကစီကို ပြင်ဆင်ခဲ့ကြသည်။

ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်းတွေက မကောင်းတော့ ရုပ်ရှင်သမားတွေ ပြဇာတ်ကနေကြ၏ ။ ကျွန်တော်နှင့် ကိုဌေး(ဇင်ပိုင်း)တို့က မိုးဝင်း အဖွဲ့နှင့်ပေါင်းပြီး ပွဲကစီစီစဉ်လိုက်သည်။ တပ်ကုန်းနှင့် ပျဉ်းမနားမှာ ။ ပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့ ပခုက္ကူဆက်တက်ပြီး ဘီအီးဒီအောင်သိုက်နှင့် တွဲ ကမည်။ ကြံကြံဖန်ဖန် နေ့ခင်းကြီး အငြိမ့်ကရမှာ ဖြစ် သည်။ ညမထွက်ရအမိန့် ရှိနေတော့ ဘုရားပွဲလည်း နေ့ခင်းဖြစ်သွားရှာတော့၏ ။ တပ်ကုန်းမှာ ကျွန် တော်တို့ကတော့ ပရိသတ်က အားအလွန်ပေးသည်။ ကြောက်ခမန်းလိလိပင်။ နောက်တစ်ည ဆက်တိုးကပါဆိုသော်လည်း ကျွန်တော်တို့က မနိုင်။ သို့ဖြင့် ပျဉ်းမနား ရွှေ့ရသည်။ ရုံကွဲတာ ဒီမှာ မှ အစစ်ဟုဆိုရတော့မည်။ လေးဘက်လေးတန် ဘာအကာအရံမှ မရှိတော့။ သို့သော် ရဲတွေက ပိုင်းထားသည်။ ရဲတွေကို ဘုန်းကြီးတွေက ပိုင်းထားသည်။ ဘုန်းဘုန်းတွေကို စစ်တပ်က ထပ်ပိုင်း လိုက်ပြန်သည်။ ကျွန်တော့တစ်သက်တာ ဒီလိုမြင်ကွင်းမျိုး တစ်ခါမှ မမြင်ဖူး။ စစ်တပ်က လော်စစီ ကာနှင့် ပွဲကတာ ချက်ချင်းရပ်ဖို့ အော်သည်။ ပရိသတ်ကို ကျွန်တော်တို့က မေးရသည်။ ရပ်ရမလား ပေါ့။ ပရိသတ်က ဆက်ကခိုင်းသည်။ သည်တော့ ကျွန်တော်တို့က ရတာ ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ စစ်တပ်က သည်းညည်းမခံတော့။ ဇာတ်စင်ပေါ်အထိ သေနတ်နှင့်တက်လာသည်။ ချက်ချင်း ပွဲကတာရပ်ရန် အရေးပေါ်အမိန့်ကို ကြေညာသည်။ တစ်ဆက်တည်း ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို မြို့ ထဲမှ နာရီဝက် အတွင်း ထွက်ရန် အမိန့်ကြေညာသည်။ ပရိသတ်နှင့် စစ်တပ် ထိပ်တိုက်တိုးတော့မည့် အခြေအနေ ထဲကနေ ကျွန်တော်တို့ ရုန်းထွက်ခဲ့သည်။ ပရိသတ်ကိုတောင်းပန်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ပျဉ်းမနားမြို့ မှ ထွက်ခွာခဲ့ရသည်။ ထူးတော့ထူးသား။ ကျွန်တော်တို့လမ်းလျှောက်ရာ ဝဲယာနှစ်ဖက်မှာ စစ်သား တွေ ပုခုံးချင်းတိုက်ပြီး ကာထားသည်။ ကျွန်တော်တို့ လျှောက်လှမ်းရာ လမ်းအဆုံးမှာ တော့ တွဲ နှစ် တွဲ သာပါသော ရထားတစ်စင်း အဆင်သင့် စောင့်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့တစ်ဖွဲ့လုံးကို မြို့ မှ နှင် ထုတ်ဖို့အတွက် အတော်စီစဉ်ထားကြပေတာကိုးဟု မချီးမွမ်းပဲကို မနေနိုင်ပါချေ။

သို့ဖြင့် စက်ခေါင်းတစ်တွဲ လူစီးတွဲ တစ်တွဲ ဂတ်ဗိုလ်တွဲ တစ်တွဲ သာပါသော အထူးရထားကြီး ပျဉ်းမနားမြို့ မှ ကျောက်ပန်းတောင်းမြို့ သို့ ထွက်ခွာလာခဲ့ပါချေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ကို ပွဲသွင်းသော ဟင်္သာတသား ကိုဖေသိန်းကတော့ ညောင်ဦးက သူ့အစ်မအိမ်မှာ တစ်ညနားစေပြီး နောက်တစ်နေ့မှ ပခုက္ကူသို့ ခရီးဆက်ရန် စီစဉ်လေသည်။ ရန်ကုန်မှလာသော သတင်းက မကောင်း။ ကျွန်တော် တို့ကို ဖမ်းဖို့အထိ ပြင်ဆင်နေသည်တဲ့။ ပျဉ်းမနားမှာ လူထုအုံကြွအောင် လုပ်သည်ဆိုပြီး ပျဉ်းမနား မဝတ (မြို့နယ်ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှု တည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့)က ရန်ကုန်သို့ တိုင်သည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ပြက်လုံးများ က အစိုးရကို တိုက်ရိုက် ထိခိုက်စေကားသည်ဟု ဆိုကာ ဗီဒီယိုအခွေပါ ပေးပို့ထား သည်ဆို၏ ။ ကျွန်တော်တို့က ဘာမှမဖြစ်သော်လည်း ကိုဖေသိန်းကတော့ မျက်စိမျက်နှာပျက်နေပြီ။ ပခုက္ကူ မှာ အစိုးရကို ထိခိုက်စေမည့်ပြက်လုံးများ မပြက်ဖို့ ခဏခဏ လာပြောသည်။ ကျွန်တော်က လည်း အင်းပါအင်းပါဟု လွယ်လွယ်ကတိပေးလိုက်တော့၏ ။ ပြီးမှ ကိုယ်ပြောချင်တာပြောမှ မဟုတ်လား။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်လုံး ဆုတောင်းမပြည့်ခဲ့။ ပခုက္ကူမြို့ ထဲသို့ ဝင်ခွင့် တောင်းမရခဲ့။ သဘောဆိပ်မှာ အဆင်သင့်စောင့်နေသော ဗိုလ်မှူး ကြီးတစ်ဦးက မြို့ ထဲသို့ ဝင်ခွင့် မပေးနိုင်ကြောင်း အရန်သင့် စီစဉ်ထားသည့် မော်တော်ပေါ်တက်ကာ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်ဖို့ ချော့ ချော့မော့မော့ သေနတ်ပြပြီး ပြန်ခိုင်းလေတော့သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း လူမရောက်ဘူးပေမယ့် ဖိနပ်တော့ ရောက်ဖူးအောင်ပိုးပေးပါဟု ဈေးဆစ်လိုက်ရ၏ ။ ချော့ သနားစရာ။ ကျွန်တော့ဖိနပ်ကို ယူပြီး ကမ်းပေါ်သွားတင်ပေးရရှာလေသည်။

ထိုခရီးမှအပြန် ထောက်လှမ်းရေး ၆ တပ်မှာ ကျွန်တော် တစ်ရက် နေလိုက်ရသည်။ ထုံးစံ အတိုင်း စစ်ကြောရေးလုပ် တစ်ညအိပ်ခိုင်းပြီးမှ အိမ်ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။ ပွဲကပြခွင့်ကိုတော့ ပိတ် လိုက်လေတော့၏ ။

သို့သော် တပ်မတော် စစ်ဆေးရုံအတွက် ရံပုံငွေပွဲ ကပြရန် ဗိုလ်မှူး စန်းပွင့်က ပြောသည်။ ကျွန်တော်သာ ကမည်ဆိုလျှင် သူ့စီစဉ်ပေးမည်ဟုလည်း ဆိုသည်။ အားလုံး အဆင်ပြေသွားမည် ဟု ပြောသေးသည်။ ကျွန်တော် လက်မခံခဲ့ပါ။ ကမ်းလှမ်းမှု အတွက်

ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ သို့သော် မကချင်ပါဘူးဟု ပြောပြီး ပြန်ခဲ့တော့သည်။

ဝမ်းရေးက ရှိသေးသည်။ ကျွန်တော့်မိသားစုမှာ ပုံမှန်ဝင်ငွေမရှိ။ ယောက္ခမအိမ်ကပ်နေရတာဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်မိန်းမက အလှပြင်ဆိုင် ဖွင့်ချင်သည်။ အရင်းအနှီးမရှိ။ သို့ဖြင့် သူကမြန်မာ့ရုပ်မြင်သံကြားမှာ မိတ်ကပ်အလှပြင်အတွက် အင်တာဗျူး ဝင်ဖြေ၏ ။ သူ့မှာ အရည်အချင်းရှိသော်လည်း ဇာဂနာ၏ မိန်းမဖြစ်ခြင်းကြောင့် အလုပ်မရခဲ့။ သည်တော့ ဗီဒီယိုဇာတ်လမ်းရိုက်ဖို့ ပြင်ဆင်ရသည်။ ဗီဒီယိုဇာတ်လမ်းတွေက ခေတ်မစားသေး။ သည်တော့ တစ်ဇာတ်ကားလုံးကိုမှ မြန်မာ ငွေသုံးသောင်းနှင့် လက်ခံရိုက်ကူးရ၏ ။ အရက်ဦး ထုတ်လုပ်ရေးက “ကျွန်တော်၏ လက်လွှတ်မခံနိုင်ဘူး” ဇာတ်ကားအတွက် ပုတ်ပြတ် ငွေပေးစနစ်နှင့် အလုပ်အပ်သည်။ သည်ဇာတ်ကား ဈေးကွက်ထဲမှာ စွံသွားတော့ တစ်ကားပြီးတစ်ကား ဆက်တိုက် လာအပ်ကြ၏ ။ “သနားတယ်” ဟု လူသိများကျော်ကြားသွားသည့် ဇာဂနာ/ရဇာ ကား အကြီးအကျယ် အောင်မြင်သွားသည်။ ဆိုင်ပေါ်ရောက်နေသည့် အခွေကို ရဲက လိုက်သိမ်းသည်အထိ နာမည်ကျော်လှ၏ ။ ဒီနောက်မှာတော့ “သတိထား၊ တရားခံ၊ တစ်နှစ်ထဲဆို သည်းခံမယ်၊ သူတို့ လိမ်နေကြသည်” စသည့် ဇာတ်ကားများ ဆက်တိုက် ရိုက်ကူးဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့သော် ဆင်ဆာမှာ တစ်နေ့သည်ချည်းသာ။ ဆင်ဆာအတွင်း ရေးမှူး ဗိုလ်မှူး မောင်မောင်လတ်၏ ရုံးကို မကြာခဏ ရောက်ရသည်။ ကျွန်တော် ဇာတ်ကားကို အမြီးဖြတ် ခေါင်းဖြတ် အူဆွဲထုတ်လုပ်လွန်းသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် ပြဿနာ ထိပ်တိုက်တိုးနေတော့၏ ။

ကံကုသိုလ်က အလှည့်အပြောင်းဖြစ်လာတော့ ပွဲကစို့ အခွင့်အရေး ပေါ်လာပြန်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့နာမည်နှင့်မဟုတ်။ အခြားအဖွဲ့တစ်ခုခုနှင့် တွဲမှရမည်ဟု ဆိုသည်။ တကယ်ကတော့ ချည်ထားခြင်းပင်။ ကျွန်တော်တို့က အစိုးရကို ထိထိခိုက်ခိုက် ပြောလျှင် ထိုအဖွဲ့ပါရောပြီး အရေးယူခံရပေမည်။ တစ်ခါ ထိုအဖွဲ့သည် သဘင်အစည်းအရုံးဝင် အဖွဲ့အစည်းဖြစ်ရပေဦးမည်။ ကျွန်တော်တို့ “မြပုဏ္ဏမာ” က သဘင်အစည်းအရုံးမဝင်။ ကျွန်တော်တို့က ပွဲကချင်တော့ ကိုယ်နှင့် တွဲရမည့်အဖွဲ့ကို

ရှာသည်။ ဒို့တင်ဌေးအဖွဲ့နှင့် မော် ဘီမှ နေဝန်းနီအဖွဲ့တို့ကို ရ၏ ။ သူတို့ကလည်း လိုလိုချင်ချင်။ သူတို့အဖွဲ့တွေကလည်း ပွဲကြဲနေသဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှင့်တွဲ လှိုင် အဆင်ပြေမည်ကို သိသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ပါလှိုင် နေရာတိုင်းမှာ ပွဲမိန့်မရ။ ရန်ကုန်တိုင်းနေရာအချို့ နှင့် ပဲခူး တိုင်းနေရာအချို့ မှာ ပဲ ပွဲမိန့်ရသည်။ သည်တော့ ရသည့်နေရာမှာ က ရှိသာ။

သို့ဖြင့် သံလျှင်။ ကျောက်တန်း၊ ခရမ်း၊ သုံးခွ၊ သနပ်ပင်၊ ပဲခူးတို့မှာ ဆက်တိုက် က ခွင့်ရ သည်။ ပဲခူးပွဲအပြီးမှာ တော့ ပွဲကပြခွင့် လုံးဝ ပိတ်ခံလိုက်ရတော့၏ ။ ဖြစ်ပုံကလည်း ကြည့်ပါလေ။ အမှန်က အငြိမ့်ခန်းလောက်သာ ကျွန်တော်တို့ကရမည်ဖြစ်သည်။ သို့သော် သနပ်ပင်ရောက်တော့ တစ်ခန်းရပ်ပြဇာတ်တစ်ပုဒ် က ချင်လာသည်။

“သူတောင်းစားညီလာခံ”။ ဒို့တင်ဌေးအဖွဲ့မှ မင်းသ မီးတစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြီး ဇာတ်တိုက်ကြည့်တော့ အဆင်ပြေ၏ ။ (ယခု ၁၂၅၆ မှာ မကြာမကြာ ပြ သည်။) တကယ်ကတော့ သူတောင်းစားအစည်းအဝေး လုပ်ပြီး အစိုးရကို တွယ်တာဖြစ်သည်။ ပရိ သတ်က ကြိုက်၏ ။ လက်ခုပ်သံတဖျောင်းဖျောင်း။ ရောက်လေရာမှာ တောင်းဆိုခံရသည်။ ပဲခူး ရောက်တော့ ပြဿ နာတွေ အကြီးအကျယ်တက်တော့၏ ။ ပရိသတ်က အရမ်းအားပေး။ စင်ပေါ်မှာ လည်း N၂၁ အလံတွေ၊ ခမောက်တွေ ပလူပျံ၊ N၂၁ တွေကလည်း ကျွန်တော်တို့ဇာတ်ခုံမှာ ရဲရဲနီ။ ပဲခူးရဲတွေလည်း မနိုင်။ သည်တော့ တပ်က ဝင်လာပြန်သည်။ ပွဲကနေတာရပ်ဖို့ အမိန့်ပေးလာ၏ ။ သည်တော့ မြို့ ခံတွေနဲ့ ပြဿ နာတက်တော့၏ ။ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော်တို့တစ်ဖွဲ့လုံး မြို့ ပြင်ထုတ် ခံရလေသည်။ အဆိုးဆုံးကား ဒို့တင်ဌေးအဖွဲ့။ ညတွင်းချင်း ဆိုင်းတွေ၊ ကားလိပ်တွေ သိမ်းခိုင်းပြီး မြို့ မှထွက်ခိုင်း၏ ။ ပဲခူးက ဆရာတော်တွေ ဝင်ကယ်ရတော့သည်။ တစ်ညတော့ ဘုန်းကြီးကျောင်း မှာ တည်းခိုခွင့်ပြုပါဟု ဟင်္သာကုန်းက ဆရာတော်များ က မေတ္တာရပ်ခံပေးလေသည်။

မည်သို့ ဆိုစေ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ပွဲကပြဖို့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။ သည်တော့ ဗီဒီယို ဇာတ်လမ်း ပြန်ရိုက်ဖို့ လုပ်ရသည်။ ပိုက်ဆံထုတ်ပေးမည့်သူ မရှိ။

သည်တော့ ပိုက်ဆံချေးရ၏။ မင်း သား၊ မင်းသမီး မငှားနိုင်။ ပိုက်ဆံမပေးရသော မိုးဝင်းကို ငှားသည်။ မင်းသမီးမပါသော ဇာတ်ကို ရိုက်ရ၏။ မင်းသမီးကြေး မပေးနိုင်။ တစ်ခါ မိုးဝင်းဇာတ်အဖွဲ့ရှိသော မင်းဘူးဘက်သို့ လိုက်၍ ရုပ် ရှင်ရိုက်ရတော့သည်။ ထိုသို့ ရိုက်ခြင်းကြောင့် ထမင်းစရိတ်၊ တည်းခိုစရိတ် သက်သာသည်။ မိုးဝင်း ဇာတ်ရုံမှာ အိပ်၊ ဇာတ်ရုံမှာ စားရုံပင်။ နေ့ခင်းတစ်ခင်းလုံး ကားရိုက်၊ ညဘက် ပွဲကြည့်ရင်းနား အဆင်ကိုပြေလို့။ ငမဲမြို့ ကိုရောက်တော့မှ ပြဿ နာက စလာ၏။ မင်းဘူးမြို့ ခံများ ဖြစ်သော သက်ဇော် (ယခု ဇော်သက်ထွေး)၊ အောင်ကောင်းမြင့်၊ မောင်နီဦး၊

ကိုကျော်ကျော်(ကဗျာဆရာလွမ်းဏီ) တို့ က ကူညီကြ၏။ သူတို့က နိုင်ငံရေးပါတီတွေနှင့် အဆက်အသွယ်ရှိသည်။ ဒါကို ငမဲမြို့ နယ် မ.ဝ.တ ဥက္ကဋ္ဌက မကြိုက်။ ကျွန်တော်တို့ သူ့မြို့ ရောက်လာတာလည်း မကြိုက်၊ မိုးဝင်းကို တစ်ညပဲပေးက ပြီး ပွဲမိန့် ပိတ်လိုက်တော့သည်။ ဖြစ်ချင်တော့ ငမဲမြို့ ၏ တစ်ခုတည်းသော စားသောက်ဆိုင်မှာ သူ နှင့်ကျွန်တော် သွားဆုံ၏။ သူက ကျွန်တော်တို့ကိုမြင်သည်နှင့် ပါဝါပြတော့၏။ ဆိုင်ပိုင်ရှင်တွေ၊ ဝန်ထမ်းတွေကို အကြောင်းမဲ့ ဟိန်းဟောက်နေတော့သည်။ ဆိုင်ထဲမှာ စားသောက်နေသည့် တခြား လူငယ်များ ကိုလည်း အခြောက်တိုက် ဟိန်းဟောက်နေပြန်၏။ ကျွန်တော်က ကောင်းကောင်းမွန် မွန် ရှိရှိသေသေ သူ့စားပွဲကိုသွားပြီး “အစ်ကိုကြီး ကူညီလို့ရမယ်ဆိုရင် မိုးဝင်းကို ပွဲကပြဖို့ ပါမစ်ပေး ပါ” လို့ပြောတော့ သူက ကျွန်တော့မျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ “မင်းအလုပ်မဟုတ်ပါဘူး”ဟု ခပ်ထန် ထန် ပြန်ပြောလေသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောနေရာက တင်းလာပြီး “ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား တစ်သက်လုံး ဒီနေရာမှာ မြနေမယ်ထင်သလား”လို့ ပြောလိုက်တော့ သ ကောင့်သားကြီးက ရှူ၊ ရှူ၊ ရှားရှားဖြင့် “ဟေ့ကောင် ခုချက်ချင်း ထွက်သွား”ဆိုပြီး သူ့သေနတ်နှင့် ကျွန်တော့်ကို ထိုးချိန်လိုက်မိတော့သည်။ ဒီမှာ တင် ကျွန်တော်၏ ဇာတိက ပြလာလေပြီ။ “ကောင်းပြီ ဆိုင်ထဲမှာ တခြားသူတွေကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်တယ်။ ခင်ဗျား ဆိုင်အပြင်ထွက်၊ ကျွန်တော် ရင် ကော့ပေးမယ်။ ပစ်ရဲရင် ပစ်စမ်း” ဆိုပြီး ကျွန်တော် စိန်ခေါ်ကာ ဆိုင်ထဲက ထွက်ခဲ့တော့သည်။ မိုး ဝင်းတို့၊ အရိုင်းတို့၊ သက်ဇော်တို့အားလုံး ကြက်သေသေလျက်။ ထိုလူလည်း ဆိုင်ထဲက ထွက်လာ ပြီး ကျွန်တော့်ကို စူးစူးဝါးဝါးကြည့်ကာ ချာခနဲ

လှည့်ထွက်သွားလေတော့သည်။ သူ့နောက်ပါ တပည့်များ ကလည်း ဆရာနောက် ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးလိုက်သွားလေ၏ ။

ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေက “မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”ဟု စိုးရိမ်တကြီးမေးတော့ ကျွန်တော် ခပ်အေးအေးပဲ ဖြေလိုက်သည်။ “ဘယ်ဟာက သတ္တိဆိုတာ သူသိသွားအောင် သင်ပေး လိုက်တာပါ”လို့။

ကျွန်တော်က အတိတ်တွေ နိမိတ်တွေကို မယံတတ်။ ကားလမ်းမှာ မြွေတွေလျှင် ခရီးရှည် သည်။ အန္တရာယ်တွေ တတ်သည်၊ ဘာဖြစ်တတ်သည်၊ ညာဖြစ်တတ်သည် စသဖြင့် ပြောလေ့ရှိ တာတွေ ကျွန်တော် မယံတတ်။ ခုတော့ ယုံရမလိုတောင် ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ပြည် မြို့ ကိုထွက်လာတော့ လမ်းမှာ မြွေနှင့် နှစ်ခါတွေ သည်။ ကားဆရာ ကိုတင်အုန်းက နိမိတ်မ ကောင်းဟုဆိုကာ ပြည်ရောက်ရောက်ချင်း ဘုရားပေါ်တက် ပုတီးစိပ်သည်။ ညကျတော့ ပြည် ရောက်ရောက်ချင်း ဘုရားပေါ်တက် ပုတီးစိပ်သည်။ ညကျတော့ ကျွန်တော်တို့ တည်းခိုခန်းကို တပ်က ဝိုင်းသည်။ သန်းခေါင်စာရင်းစစ်တာမဟုတ်ဘဲ ပြဿ နာရှာတာဖြစ်သည်။ တခြားဧည့်သည် တွေကိုလည်း အခန်းတွေထဲက ထွက်ခိုင်းပြီး အိပ်ရာတွေမှာ လှန်ရှာသည်။ ကျွန်တော်တို့က ဒါရိုက် တာမီးပွားနှင့် ရုပ်ရှင်လာရိုက်တာဖြစ်လို့ လူအုပ်များ သည်။ ဒါကို သူတို့က မသင်္ကာ။ တိုက်ဆိုင် ချင် တော့ ပြည်မှာ ပေါင်းတည်မှာ တရားပွဲတွေက ခြံမဲ့ခြံမဲ့သ်။ ကျွန်တော်တို့ကို ပြည်နှင့်ချိတ်ဆက်ပြီး တစ်ခုခု လာရောက်ကြံစည်တာလို့ ထင်ပုံရသည်။ ကျွန်တော်တို့မှာ စာရွက်စာတန်းတွေ ပါလာ တယ်လို့ ထင်ပုံရသည်။ ဇာတ်ညွှန်းစာအုပ်တွေကိုပါ လှန်လှောရှာကြ၏ ။ လိုလာထက် ပိုလာပြီဟု ကျွန်တော် ယူဆလာတော့ မနေနိုင်။ တာဝန်အကြီးဆုံးဟုထင်ရသော ဗိုလ်မှူး တစ်ယောက်ကို ဖွင့် မေးရတော့၏ ။ ပထမတော့ သူက ဝေလည်ကြောင်ပတ်။ နောက်တော့မှ သူတို့ကို အထက်က တာ ဝန်ပေးလို့ပါ။ ဆူပူမှု ဖြစ်အောင် လှုံ့ဆော်ဖို့ ကျွန်တော်တို့ လာတာဟု သူ့ကို အထက်က ပြောသည် ဆို၏ ။ ထို့ကြောင့် သူ့အနေဖြင့် ကြေညာချက် ကြေညာစာ ကက်ဆက်ခွေ စသည်တို့ကို လာရှာရ

တာဟု ပြောသည်။ သူနှင့်ကျွန်တော် ရန်သူမဟုတ်။ သို့သော် ကျွန်တော့်အဖွဲ့ကို ကျွန်တော် င်ရမည်။ ကာကွယ်ရမည်။ အနှောင့်အယှက်ပေးတာ သိပ်များ သွားပြီ။ ထို့ကြောင့် ခင်ဗျား ကျွန်တော့် ကို ဖမ်းခေါ်ချင် ခေါ်စစ်ချင်စစ်၊ အဖွဲ့ကလူတွေကို အားနာဖို့ ကောင်းသည်။ တခြားခရီးသည်တွေ တည်းခိုနေသူတွေကိုလည်း စော်ကားရာရောက်နေပြီ။ ထိုဗိုလ်မှူး က တွေတွေကြီး စဉ်းစားနေ၏ ။ ပြီးတော့ လက်ကိုင်စကားပြောစက်နှင့် သတင်းပို့တော့သည်။ သည်နောက်မှာ တော့ သူတို့တစ်ဖွဲ့ လုံး တည်းခိုခန်းမှ ပြန်ထွက်သွားကြတော့၏ ။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ တနံ့နံ့၊ ဒါ သက်သက် လူပါးဝ တာပဲဟု ခံစားမိသည်။ ရွေးကောက်ပွဲ တရားမျှတသည့် ရွေးကောက်ပွဲဟု တစာစာ အော်နေသော အစိုးရ၏ လုပ်ရပ်က လူတွေ၏ ကျင့်ဝတ်နှင့်သိက္ခာကို လျစ်လျူလွန်းလှ၏ ။ စိတ်ပေါက်ပေါက်ရှိ သည်နှင့် နောက်တစ်နေ့ ပေါင်းတည်းမှာ ရော ပြည်မှာ ပါ တရားထွက်ဟောပစ်လိုက်သည်။ စစ်အစိုး ရကို တူးတူးခါးခါးပင် ပြစ်တင်ပြောမိ၏ ။ ရှစ်လေးလုံး အရေးတော်ပုံကာလက ကျွန်တော်ပြောလေ့ရှိ သော “စစ်တပ်ဆိုတာ အမိန့်ပေးလို့လုပ်ရတာ ပဲဆိုရင် ကိုယ့်အမေကိုယ် ပြန်မှဒိမ်းကျင့်ကြဆိုရင် ကော လုပ်မှာ လား”ဟူသည့် စကားကြမ်းကြမ်းတွေကိုပင် ပြောမိတော့သည်။ ကျွန်တော်၏ မိဖုနှစ်ပါးက ထိုသို့သော အသုံးအနှုန်းတွေကို မကြိုက်။ အဖယုတ်တော့ အပြုအမူကြမ်း အမိယုတ် တော့ နှုတ်ကြမ်းသည်ဟူသည့် ဆိုစကားအတိုင်း မိဖုကို ထိခိုက်ကြောင်း ဆုံးမလေ့ရှိသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် စိတ်မထိန်းနိုင်ခဲ့။

ပေါင်းတည်မှာ ရော ပြည်မှာ ပါ ခပ်ကြမ်းကြမ်းတွေ ပြောမိခဲ့သည်။ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်သည့် အထိ အရှိန်က မသေသေး။ ကျွန်တော့်အမေက သူ့မဲဆွယ်တရားဟောပွဲမှာ ဟောပြောပေးဖို့ ပြော လာတော့မှ ကျွန်တော့်အရှိန် တန့်သွားသည်။ မေမေ ရွေးကောက်ပွဲဝင်တာကို ကျွန်တော် လုံးဝ မကြိုက်။ မထောက်ခံ။ ဖေဖေကလည်း မကြိုက်။ ကိုယ်စားလှယ်အမည်စာရင်း တင်သွင်းကတည်း က ကျွန်တော ကန့်ကွက်ခဲ့၏ ။ မေမေ့ တပည့်တပန်းတွေက စွတ်မြှော ကြသည်။ အဓိပ္ပာယ်မရှိ။ NLD ကို ဒီလိုအချိန်မျိုး မှာ တသီးပုဂ္ဂလနှင့် ဝင်တိုက်တာမျိုး သည် လက်ခံစရာမရှိ။ NLD က

မေမေ့ ကို ကမ်းလှမ်းခဲ့၏ ။ သည်တုန်းက လက်မခံခဲ့။ ရန်ကင်း NLD မှာ ကျွန်တော်တို့ အစ်ကိုလိုခင်ရ သော သွားဆရာဝန် ဒေါက်တာစိန်မြအေး ရှိ၏ ။ သူက မေမေ့ကို NLD ၏ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ရွေးကောက်ပွဲ ဝင်စေချင်သည်။ သို့ သော် မေမေက ငြင်း၏ ။ တသီးပုဂ္ဂလအမတ်လောင်းအဖြစ် ဝင် မည် ဆိုသည်။ မေမေ့ဆန္ဒကို နားလည်သော်လည်း ဒါ နိုင်ငံရေးဖြစ်၏ ။ မိသားစုထဲမှာ အငြင်းပွားခဲ့ ရသည်။ ကိုကိုကြီးနှင့် မေမေက တစ်ဘက် ဖေဖေနှင့် ကျွန်တော်က တစ်ဘက်။

ခုတော့မေမေက သူ့အတွက်မဲဆွယ်ပေးဖို့ ပြောလာချေပြီ။ အမှန်က ကျွန်တော် မပြောချင်။ မေမေ့အတွက်ဖြစ်လို့ ပိုပြီး မပြောချင်။ သည်တော့ “ပြောလျှင် ဖမ်းခံရမည်။ သို့ သော် မေမေ ပြော စေချင်လျှင် ပြောပါမည်”ဟု ကျွန်တော် ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောရတော့၏ ။ အကြောင်းရှိသည်။ န. ဝ.တ အစိုးရက ဟောပြောပွဲ ဟောခွင့် ပါမစ်လျှောက်ခိုင်းသည်။ သူတို့ သတ်မှတ်ပေးသောနေရာ သတ်မှတ်ပေးသော အချိန်မှာ ပဲ ဟောခွင့်ရှိသည်။ ခွင့်ပြု ထားသော သူပဲ ဟောရမည်ဟု ကန့်သတ် ထား၏ ။ ကျွန်တော်ရော အရိုင်းရော ဟောပြောခွင့်ရမထား။ ဒါပေမဲ့ မေမေက ခေါင်းမာ၏ ။ တဇွတ် ထိုး။ သူလုပ်ချင်တာကို စွတ်လုပ်တတ်သည်။ ဒါလေးဟောတာ ဖမ်းချင်လည်းဖမ်း ထောင်ထဲ ရောက်တာ ဘာဆန်းလဲဆိုတော့ ကျွန်တော်က “ကြိုက်ပြီ ဆွဲဆရာရေ.” လို့ ပြောရုံမှတစ်ပါး ဘာမှ မရှိတော့ချေ။

သို့ဖြင့် အရိုင်းရော ကျွန်တော်ပါ စင်ပေါ်ရောက်ရတော့သည်။ ဘယ်ဗေဒင်ဆရာမှ မလို အောင် ကျွန်တော်၏ နိမိတ်ကြိုဖတ်ချက်လည်း ကွက်တိ။ စင်ပေါ်ကဆင်းတာနှင့် ဖမ်းတော့၏ ။ ကဲ မေမေ ကျွန်တော် မပြောလားဆိုတော့ မေမေက “လိုက်သွား” တဲ့။ ကောင်းရောပေါ့။

ဖောက်သည်ကြီး

တနင်္ဂနွေဆိုတာ ထောင်မှာ အဝင်အထွက်မရှိ။ ထောင်ပိတ်သည်။ သို့သော်လည်း ထောင် ဘူးတံခါးဝမှာ ကားပြာကြီးလာထိုးတော့ ထောင်ဝန်ထမ်းတွေက “ဘာလဲဟ” ဟူသော မျက်နှာဖြင့် စပ်စုကြသည်။ ကားပြာကြီး တံခါးဖွင့်လိုက်တော့ ပက်လက်ကုလားထိုင်နှစ်လုံးပေါက်မှာ အကျထိုင် လာသော ကျွန်တော်နှင့် အရိုင်း။ ထောင်ဝန်ထမ်းတချို့ ပြုံး ဖြိုးစပ်ဖြဲ တချို့ က မျက်မှောင့်ကြုတ် ကွေး တချို့ က အံ့အားသင့်မော။ အမူအရာမျိုး စုံကို တစ်ပြိုင်နက် ကြည့်လိုက်ရ၏ ။ ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေဟောင်း ဘောတံတားကြီး(ခေါ်) မြင့်ဝင်းအောင်က နဖူးတဖျပ်ဖျပ်ရိုက်ကာ ဘာလာလုပ် တာလဲ ဒုက္ခပါပဲဟူသော အမူအရာဖြင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေတော့သည်။

“ကဲ ကဲ ဘာရပ်ကြည့်နေတာလဲ အချုပ်ရုံးကကောင်တွေ သွားခေါ်”

ကြားဖူးသော အသံတစ်ခု ကားနားကပ်လာသည်။

“ကားပေါ်ကကောင်တွေ ဆင်း”

ခပ်မာမာအောင်သံနှင့်အတူ ကားနောက်တံခါးဝသို့ တစ်ပွင့်နှင့် ဒုထောင်မှူးရောက်လာ သည်။ ရုပ်ရှင်အခေါ်အဝေါ်နှင့်ဆိုလျှင် “Vice Versa” ပေါ့။ အပြန်အလှန် မြင်လိုက်ကြတော့ အံ့ အားသင့်သွားသည်။

ဇော် . . မင်း . . အောင် (ခ) ဘောတံတားလေး။

ပထမအကြိမ် ကျွန်တော် အင်းစိန်ထောင်ရောက်စဉ်က သူသည် တပ်သား။ ခုတော့ ဒု ထောင်မှူး (ခေါ်) ထောင်မှူး လေး။ သူ မျက်နှာ ချက်ချင်းပျက်သွားသည်။ သက်ပြင်းတစ်ခုတော့ သူ့ခမျာ မှု တ်ထုတ်ပြီး . . .

“ဖောက်သည်ကြီး ဆင်းဗျာ”

ဒီလိုနှင့် အထူးဝင်းထဲရှိ ဆယ်ခန်းတွဲ တန်းလျားသို့ ရောက်ရပြန်ချေသည်။
ထောင်ထဲ နှစ်ခါ ရောက်တာ နှစ်ခါလုံးလုံး တစ်နေရာတည်းဆိုတော့ တယ်မတန်လှချေ။
ထူးတာတစ်ခုတော့ ရှိလာ သည်။ အထူးဝင်းတစ်ဝင်းလုံး စည်ကားနေသည်။ ဆယ်ခန်းတွဲ မှာ
လူအပြည့်။ အခန်း(၁)မှာ ဗိုလ် ကြီးဟောင်းဦးဝင်းထိန်(MLD)၊ အခန်း(၂)မှာ အရိုင်း၊
အခန်း(၃)မှ မင်းကိုနိုင်၊ အခန်း(၄)မှာ (ဗိုလ် ကြီး) ဒေါက်တာမော်ဇင်၊ အခန်း(၅)မှာ ကျွန်တော်၊
အခန်း(၆)မှာ က ဦးတင်အောင်(ဗကပ)၊ အခန်း (၇)မှာ ဦးဝင်းတင်(MLD)၊ အခန်း(၈)မှာ
ဦးကိုယု(MLD)၊ အခန်း(၉)မှာ ကိုသက်ခိုင်(ဗကပ၊ ဗိုလ်ချုပ် ကျော်ဇောသားမက်) နှင့်
အခန်း(၁၀)မှာ ကိုကိုနိုင်(KNU) တို့ဖြစ်၏ ။

အတွင်းက အိမ်ကလေးတွေကို ပြင်နေသည်။ လူအသစ်တွေများ
လာလေမည်လား မသိ ချေ။ အိမ်အမှတ်(၁)မှာ က ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဟောင်း ဦးတင်ဦး(MLD)
အိမ်အမှတ်(၄)မှာ ဗိုလ်မှူး ကြီး (ဟောင်း) ဦးစံသာ၊ အိမ်အမှတ်(၅)မှာ ကင်မင်ချူး တို့
ဖြစ်သည်။ တစ်ခုထူးလာသည်က အထူးဝင်း ထဲမှာ တပ်မတော်ထောက်လှမ်းရေးမှ
တပ်ကြပ်တစ်ယောက်နှင့် တပ်သားသုံးယောက်ကိုပါ ထောင်ဝန်ထမ်း ယူနီဖောင်းဝတ်ခိုင်းပြီး
၂၄ နာရီ တာဝန်ချထားခြင်းပင်။ မည်သို့ ပင်ဖြစ်စေကာမူ တာဝန်နှင့် ဝတ္တရားအတိုင်း ယခုမှ
ထောင်ထဲရောက်လာသူပီပီ ထောင်အပြင်မှ သတင်းများ ကို မနားတမ်း
ဖောက်သည်ချရတော့၏ ။ MLD အကြောင်း၊ လူ့ဘောင်သစ်အကြောင်း၊ ကျောင်းသား
တပ်မတော်အကြောင်း၊ အမေရိကန်အကြောင်း၊ အင်္ဂလန်အကြောင်း၊ တရုတ်အကြောင်း၊
အိန္ဒိယ အကြောင်း စသည်ဖြင့် တစ်ကြောင်းမှ မထပ်ရလေအောင် အနားမယူဘဲ
အဆက်မပြတ် ပြော လိုက်ရကား ည ၉ နာရီ အိပ်ချိန်သံခောင်းခေါက်မှပဲ
“လူမမြင်အသံကြား” ကျွန်တော့်အစီအစဉ် လည်း နားသွားရပါတော့သည်။

ထုံးစံအတိုင်း တပ်မတော်ထောက်လှမ်းရေးမှ ဗိုလ်ကြီးခင်မောင်စိုးနှင့်အဖွဲ့က
ကျွန်တော် နှင့်အရိုင်းကို စစ်ကြောရေးလာလုပ်သည်။ သူတို့က စစ်ရုံစစ်တာ တရားဥပဒေအရ
အရေးယူတာ သူတို့နှင့်မဆိုင်ဟု ဆိုလာပြန်သည်။ မရယ်ရသော ပြက်လုံးပင်ဖြစ်၏ ။

ကျွန်တော်က အရိုင်းကို ပြောမိသည်။ ကြမ်းခင်းစု ငါးနှစ်ဟု။ အရိုင်းက နိမိတ်မရှိ နမာမရှိဟု ဆို၏။ ကျွန်တော်တို့နှစ် ယောက် အတူရှိကဲ့သို့သော ဇာတ်ကားလို “သတ္တိရှိရင် လောင်းမလား” ဟု လောင်းလိုက်သေး သည်။ လောင်းများ လောင်းလိုက်လျှင် ကျွန်တော် နိုင်ပြီ။

ကျွန်တော်တို့ကို တရားရုံးဟု ခေါ်ဆိုအပ်သော လူသုံးယောက်ထိုင်သည့်နေရာသို့ လူလို မခေါ်ဘဲ တိရစ္ဆာန်လို ခေါ်သွားလေသည်။ နှစ်ယောက်အတူ လက်ထိပ်တွဲ ခတ်ကာ သံမံတလင်း ကြမ်းပြင်မှာ ထိုင်ခိုင်း၏။ နိုင်ငံခြားမှာ သဘောသားတွေကို ခြေထောက်နှင့်ပြု၍ ခိုင်းစေသည်ဟု ကြားဖူးသည်။ ရိုင်းပျသည်ဟု စွပ်စွဲတာလည်း ကြားဖူးသည်။ သူတို့လူမျိုး ဓလေ့ဖြစ်၍ ရိုင်းသည်ဟု မခေါ်နိုင်ကြောင်း တုံ့ပြန်သံလည်း ကြားဖူးသည်။ ခုတော့ ကျွန်တော်တို့ကို ခြေထောက်နှင့် ညွှန်ပြ ရုံသာမဟုတ်၊ ခြေထောက်နှင့်ပါ စကားပြောသည်။ ထိုင်ခုံပေါ်မှာ ခြေချိတ်ထိုင်နေသော တစ်ပွင့်နှင့် ရဲက အ နေသူအလား ဘာမေးမေး ခြေထောက်နှင့်ဖြေသည်။ အိမ်သာသွားချင်ကြောင်း ပြောတော့ ခြေထောက်နှင့် လမ်းညွှန်သည်။ လက်ထိပ်ဖြုတ်မပေး၍ ကျွန်တော်နှင့် အရိုင်း အိမ်သာကို အတွဲ လိုက် သွားရသည်။ ရေသောက်ချင်ကြောင်း ပြောပြန်လည်း ခြေထောက်နှင့် လမ်းညွှန်ပြန်သည်။ ထိုရဲကို (Tourist Guide) နိုင်ငံခြားခရီးသည်လမ်းညွှန် လုပ်ခိုင်းလျှင် ဈေးဦးတောင် ပေါက်မည်မ ထင်။ သို့မဟုတ် “ခြေပြုပုလိပ်” ဆိုပြီး လမ်းဆုံလမ်းခွမှာ ထားလျှင် လူကြည့်မည်မှာ အသေအချာ။

ပသို့ ဆိုစေ လေတပ်ဗိုလ်မှူး ကြီးတစ်ဦး ရေတပ်ဗိုလ်မှူး ကြီးတစ်ဦးနှင့် ကြည်းတပ်ဗိုလ်မှူး တစ်ဦး ရောက်လာပြီး “နားထောင်” ဟုဆိုကာ “ဇာဂနာ(ခ)သူရ အဖဦးအောင်သိန်း ပုဒ်မ ၅(ည) ထောင်ဒဏ် ငါးနှစ် အရိုင်း(ခ)အောင်သန်းဦး အဖဦးခင်မောင်ဦး ပုဒ်မ ၅(ည) ငါးနှစ် ဘာပြောစရာ ရှိသလဲ”ဟု အမိန့်ချလိုက်ပါတော့သည်။ ဘာပြောပြော ဘာမှ ထူးမှာ မဟုတ်သည့်နည်းတူ ဘာမှ မပြောတော့ပါဟု ဖြေလိုက်ရာ သံပတ်ပေးထားသည့် စက်ရုပ်ကလေးများ ကဲ့သို့ နောက်ဘက်ခန်းရှိ ရာဆီသို့ တောက်တောက် တောက်တောက်နှင့် ပြန်ဝင်သွားကြတော့၏။ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်း

နှစ်ဦးကိုလည်း အင်းစိန်ထောင်ဝင်းထဲသို့ ပြန်ခေါ်လာကြလေသည်။ တရားရုံးနှင့် ထောင်က
မိတာ ငါးဆယ်လောက်သာ ဝေးမည်။ ဒါကို ပုံကြီးချဲ့ပြီး သယ်ပို့ လုပ်ပေးသေး၏ ။ ခုတော့
ထောင်ကျ၊ မိ သားစုနှင့် ထောင်ဝင်စာတွေ့ရမည်။ မေလ ၂၇ ရက် ရွေးကောက်ပွဲမှာ
မဲပေးခွင့်နှင့် လွှဲမည်။ အဆိုး ထဲက အကောင်းများ ပင်။ တွေးတတ်လျှင် စိတ်ကြည်မွေ့စရာများ
ဖြစ်လေသည်။

ထောင်ကျဖြစ်သွားတော့ အဖြူရောင်ဝမ်းဆက် ဝတ်ရတော့သည်။ ဆယ်ခန်းတွဲ
တိုက်မှာ အဖြူရောင်ဆင်တူ မဝတ်ရတာ မင်းကိုနိုင်နှင့် ကိုကိုနိုင် နှစ်ယောက်တည်းသာ။
သူတို့ကို ထောင်မချသေး။ ဒီတော့လည်း ရွေးကောက်ပွဲမှာ မဲပေးခွင့်ရသည်။ မင်းကိုနိုင်က
မဲမပေးနိုင်ဟု ငြင်းသည်။ ထောင်ပိုင်ဦးအုန်းဖေက မဲပေးသင့်ကြောင်း လာဖျောင်းဖျော့
မင်းကိုနိုင်က ခပ်အေးအေးပင်၊ ဒီ ရွေးကောက်ပွဲကို အသိအမှတ်မပြု။ ဒါကြောင့် မဲမပေးနိုင်ဟု
ဖြေလိုက်သည်။ ဦးဝင်းထိန်ကတော့ “ဗျူး ကိုအုန်းဖေ ခင်ဗျား ဘယ်ပါတီကို မဲပေးသလဲဗျ” ဟု
ရိတ်တိမေး၏ ။ သူတို့နှစ်ယောက်က စစ် တပ်ထဲမှာ အတူတူ အမှု တော်ထမ်းဖူးသည်ဆို၏ ။
ထောင်ပိုင်ကလည်း ထောင်သာပိုင်ပုံရပြီး ဦးဝင်း ထိန်ကိုတော့ ပိုင်ပုံမပေါ်။ အိမ်မြှော င်ဥနှင့်
အတို့ခံထားရသူလို ခေါင်းခါခါ ခြေခါခါနှင့် လစ်သွား တော့သည်။ ကျွန်တော်တို့ကတော့
ဘယ်ပါတီ အနိုင်ရလေသလဲဆိုတာကိုသာ စောင့်မျှော်နားဆင် ရတော့သည်။ NLD နိုင်လျှင်
ကျွန်တော်တို့ မြန်မြန်လွတ်မည်။ တ-စ-ည နိုင်လျှင်တော့ မရေရာ။ NLD နိုင်ပါစေကြောင်း
ဆုတောင်းရုံမှတစ်ပါး အခြားမရှိပါချေ။

ဆုတောင်းကတော့ ပြည့်လေပြီ။ NLD ကား မြေပြိုသလို နိုင်လိုက်ပြီ။
အပြတ်အသတ်။ တစ်ထောင်လုံး လှုပ်လှုပ်ရွှေ့။ တိုက်ဝင်းထဲမှာ ပိုဆိုးသည်။ သင်္ကြန်ပွဲလို
တရုန်းရုန်း။ ဆက်ဆံရေး ကျခဲ့သော ဝန်ထမ်းတွေလည်း ပြုံး ဖြီးဖြီး။
နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားတွေကို မျက်နှာချိုသွေးလိုက်ကြ တာ အမော။ ကံသူတွေကလည်း
ကံသည်။ တိုက်ဝင်းထဲက တိုက်ခန်းကျဉ်းထဲမှာ NLD ရုံးခွဲခွင့် သည်။ NLD ဝင်ချင်သူတွေကို
ယာယီနံပါတ်ထုတ်ပေးပြီး အသိအမှတ်ပြုကတ်ပြားပါ တံဆိပ်နှိပ် ပေးလိုက်၏ ။

ရယ်စရာတော့ အကောင်းသား။ တိုက်ဝင်းထဲမှာ ဘောက်ဆင်း(ကြုံရာကျပန်း အလုပ် လာလုပ်သူ အကျဉ်းသား) တွေကလည်း တန်းဝင်စီသည်။ ဝန်ထမ်းတွေကလည်း တန်းဝင်စီသည်။ သူ့အရပ်နှင့် သူ့ဇာတ်ကတော့ ဟပ်လွန်းလှပေသည်။ နေ့တိုင်း လူတန်းကြီးက ရှည်လို့။

သို့သော်လည်း အခြေအနေက ချက်ချင်းပြောင်းသွားသည်။

ဝန္တီကြေညာချက်နှင့်အတူ တိုက်ဝင်းတံခါးတွေ ပြန်ပိတ်သွား၏ ။ ဝန်ထမ်းတွေ၏ မျက်နှာတွေ ပြန်မာသွားသည်။ ဘောက်ဆင်း တွေလည်း တိုက်ဝင်းထဲသို့ မဝင်ရတော့ချေ။ လူတွေကိုလည်း နေရာရွှေ့ပစ်တော့၏ ။ တချို့ စစ်ခွေး ကိုပင် ပို့ခံရသည်။ စစ်ခွေးဆိုသည့် တိုက်ကား တော်တော်ဆိုးသည့် နေရာဖြစ်၏ ။ ထောင်ထဲမှာ အပြစ်ဒဏ်ထိသူများ ကို ပို့သော နေရာ။ အမှောင်ချထားသော အခန်း။ လေဝင်လေထွက် မရှိသောအခန်း။ ရှစ်ပေခြောက်ပေ ကျယ်သောအခန်း။ မိလ္လာစွန်ရန် ပလပ်စတစ်တစ်ခွက်သာရှိသော အခန်း။ ကြမ်းပေါ်အိပ်ရသောအခန်း။ အခန်းရှေ့မှာ ခွေးလာစောင့်သည့် ထောင်ထဲက ငရဲခန်း။

ဒီလိုနေရာမျိုး မှာ လူတစ်ယောက် တစ်ရက်နေဖို့တောင် မလွယ်။ ထို့ကြောင့် ထောင်ထဲမှာ ပြစ်ဒဏ်ထပ်ခံရသူတွေကို ဆုံးမသည့်အနေဖြင့် စစ်ခွေးခန်းတွေ ဖန်တီးထားခြင်းပင်။ ခုတော့ နိုင်ငံ ရေးအကျဉ်းသားတွေ စစ်ခွေးပို့ခံရလေပြီ။

ကျွန်တော်နှင့်အရိုင်းလည်း နေရာရွှေ့ခံရ၏ ။ အရိုင်းကို တိုက်ဝင်းထဲသို့ ရွှေ့လိုက်ပြီ ကျွန်တော့်ကို အထူးဝင်းထဲက ပိန္နဲသီးတိုက်သို့ ပြောင်းလိုက်သည်။ သည်အခေါ်အဝေါ်တွေကို နည်း နည်း ရှင်းပြပါရစေ။ တိုက်ဝင်းဆိုသည်က ထောင်ကြီးထဲမှ သီးခြားဝင်းတစ်ခုဖြစ်သည်။ သည်ဝင်း ထဲမှာ တိုက် ၆ တိုက်ရှိသည်။ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားအများစုကို သည်ဝင်းထဲမှာ ထားသည်။ ခုတော့ အရိုင်းကို ၄ တိုက်သို့ ရွှေ့လိုက်လေပြီ။ ကျွန်တော့်ကို ရွှေ့လိုက်သော ပိန္နဲသီးတိုက်က အမှန် တကယ် အကျဉ်းခန်းမဟုတ်။ ရုံးခန်းဖြစ်သည်။ အင်းစိန်ထောင် အထူးဝင်းထဲမှာ ထောက်လှမ်းရေး အရာရှိတွေအတွက် ဆောက်ပေးထားသော သုံးခန်းတွဲ ရုံးဖြစ်၏ ။ ခုတော့ ထောက်လှမ်းရေးတွေက သီးသန့်ထောင်သို့ ပြောင်းသွားသဖြင့် သည်သုံးခန်းတွဲ ရုံးကို

အကျဉ်းခန်းအဖြစ် နေ့ချင်းညချင်း ပြောင်းလိုက်ကြလေသည်။ သည်တိုက်ခန်းတွဲ ၏ ရှေ့မှာ ပိန္နဲတစ်ပင်ရှိနေသဖြင့် ပိန္နဲသီးတိုက်ဟု ကျွန်တော်က အမည်ပေးလိုက်ခြင်းပင်။

သုံးခန်းတွဲ မှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း။ ကျန်နှစ်ခန်းက အလွတ်။ တစ်ခုကောင်းတာ က ပြတင်းပေါက် ကျယ်ကျယ်ပါခြင်းပင်။ တစ်ခုမကောင်းတာက ပြတင်းပေါက်နှင့် ဆယ်ပေအကွာ မှာ ထောင်အုတ်ရိုးကြီး ပိတ်ကာဆီးနေသဖြင့် ဘာမှ မတွေ့ရ။ တစ်ခုကောင်းတာက ရှေ့မှာ အုတ် ကွက်အပေါက်လေးတွေ ရှိနေသဖြင့် ဖြတ်သွားဖြတ်လာတွေကို မြင်ရသည်။ တစ်ခုမကောင်းတာ က အခန်းအဝ ဘေးနှစ်ဖက်ကို သစ်သားတံခါးများ နှင့် ပိတ်ထားသဖြင့် ဘယ်သူလာလိုလာမှန်း ချောင်းနေမှန်း မသိရချေ။ မည်သို့ ဆိုစေ ရေချိုး ဖို့ မြေပေါ်သို့ ဆင်းရမည်မှာ သေချာသွားလေပြီ။ တိုက်နောက်ဘက်မှာ ရေဘုံဘိုင်တစ်ခု ရှိ၏ ။ ထိုဘုံဘိုင်ကို ယာယီကျူဗျာတဲကလေးဖြင့် ကာရံ ထားကာ ရေချိုး ခန်းလေး လုပ်ထားသည်။ ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော် ရေချိုး ရမည်ဖြစ်သဖြင့် ဆယ် ခန်းတွဲ တိုက်ထက် သာသွားလေပြီ။ မင်းကိုနိုင်တို့က လေချွန်ပြီး အဆက်အသွယ်လုပ်သည်။ ကျွန် တော်နှင့် အရိုင်းရှိနေစဉ်က ညနေတိုင်း သီချင်းသီဆိုပြနေကြဆိုတော့ သူတို့ ပျင်းသွားကြလေပြီ။ ကျွန်တော်လည်း စကားပြောဖော်မရှိသဖြင့် ပျင်းသွားမှာ သေချာလှ၏ ။ ဘယ်လိုကျော်ဖြတ်ရပါ။ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက် ဉာဏ်ပြာဉာဏ်ဝါတွေ ထုတ်ရသည်။ အဖြေရှာမတွေ့သေးချေ။ သို့သော် ကျွန် တော့်ကို မပျင်းအောင် ကူမညီသူများ ရောက်လာ၏ ။ စံရွှေလှ၊ သက်တင်နှင့် နိုင်ဝင်း။ စံရွှေလှက ၃၂၇ ကျောင်းသား၊ သက်တင်က သံလျှင်က ၆၇၂ ကျောင်းသား၊ နိုင်ဝင်းက ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်က ကျောင်းသား။ ထုံးစံအတိုင်း ၅ ညနှင့် ဖမ်းခံလာခဲ့ရသူတွေ။ တိုက်ဝင်းထဲမှ စစ်ခွေး၊ စစ်ခွေးမှ ပိန္နဲ သီးတိုက်သို့ ရောက်လာခြင်းပင်။

သည်နောက်မှာ တော့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရောက်လာကြတော့၏ ။ အိမ်အမှတ် (၂)ကို ဦးရွှေ(NL၈)၊ အိမ်အမှတ်(၃)ကို ဦးချစ်ခိုင်(NL၈)၊ အိမ်အမှတ်(၆)ကို ဦးကြည်မောင်(NL၈)၊ တန်းစီဝင်လာကြလေသည်။ သတင်းများ အရ NL၈ တွေ အကုန်ဖမ်း နိုင်ငံရေးတက်ကြွသူတွေ အ ကုန်ဆွဲ လက်ရဲဇက်ရဲပွဲကြမ်းလေပြီ။ ၁၉၉၀ ရွေးကောက်ပွဲ၏ ရလဒ်ကား သားတစ်ကွဲ မယားတစ် ကွဲ ထောင်ထဲတောထဲ တစ်ပွဲမှ

မန္တလုံကရဘဲ ပတ်ကြမ်းနှင့် ဇာတ်လမ်းစလိုက်ခြင်းပင်တည်း။

ကုံးပြန် ဂတုံးဉာဏ်

စိန်ကတုံး၏ ညီတော်မင်းနန်းသီချင်းထဲကလို ဂတုံးဉာဏ်နှင့်

အကြံတွေထုတ်ရတော့သည်။ စံရွှေလှတိုသုံးယောက် ပြောင်းသွားတော့
ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း။ မိုးလင်းမှမိုးချုပ် တစ် ကိုယ်တည်း။ ဘာလုပ်နေရပါ။ အခန်းထဲ
ပတ်ပြေးကြည့်သည်။ မမောဘဲ မူးလာသည်။ ထိုင်ထလုပ် သည်။ ညောင်းပြီးမထနိုင်။
အိပ်ထမတ်တင် လုပ်ကြည့်ပြန်တော့ ဗိုက်ကြောတွေကို နာလို့။ ကိုင်း
တရားထိုင်မယ်ကွာဆိုပြန်တော့ ပိုလို့သာဆို။ မိန်းမမျက်နှာ သားလေးမျက်နှာ။
သားမှန်းသမီးမှန်း မသိရသေးသည့် ကျွန်တော့်မိန်းမ၏ ကိုယ်ဝန်။ ဖေဖေ မေမေတို့၏
မျက်နှာ။ သူငယ်ချင်းတွေ တန်း စီပြီး ပေါ်လာသည်။ ကန်တော်ကြီးမှာ စားနေကျ ထမင်းကြော်
သောက်နေကျ Red Label။ ကျွန် တော် အလွန်ကြိုက်သည့် ဝက်သားတုတ်ထိုး။ အိုး
ဘာပြောကောင်းမလဲ ရလိုက်တဲ့ သမာဓိ။ တရားထိုင်တာ မကိုက်သေးပါဘူးဆိုပြီး
အရဟံရွတ်ကာ လမ်းလျှောက်ကြည့်သည်။ ဂုဏ်တော် ရွတ်ကာ လမ်းလျှောက်ကြည့်သည်။
အသံထွက်ရွတ်တာဆိုတော့ လည်ပင်းတွေခြောက်။ ခဏခ နာရေသောက်။ ဒီတော့
ဗိုက်ကယ်။ တစ်နည်းမှ မစွန့်။ အချိန်ကုန်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရပါ။

အာရုံမှာ ဖျတ်ခနဲပေါ်လာသည်က သားရေပင်ကြိုး ။ အစားအသောက်
အထုပ်များ ကို ချည် သော သားရေပင်ကြိုး တွေ ပေါသည်။ သားရေပင်ကို ဆန့်နေအောင်
ဆွဲပြီး လက်ညှိုး နှင့် တောက် လှောင် အသံထွက်သည်။ ဒီလိုစမ်းကြည့်လိုက်တော့
ဘာသံမှန်းတော့မသိ “တောင် တောင်” လို့ မည်သည်။ ဟုတ်ပြီ။ ဂစ်တာလို စမ်းကြည့်မည်။
ငါးခြောက်ထည့်သည့် ပလတ်စတစ်ဘူးအဝမှာ သားရေပင်ကြိုး ခြောက်ကြိုး
တန်းစီချီလိုက်သည်။ လက်နှင့်ခတ်လိုက်တော့ “တောင် တောင့် တောင်း တောင်း” လို့
မြည်သည်။ ဂစ်တာလို ကြိုး ညှိလို့ မရနိုင်။ လက်ကွက်မှ မရှိတာကိုး။ သည် တော့ အရှေ့တိုင်း
ဂီတသင်္ကေတဖြင့် “ဒို၊ ရေ၊ မီ၊ ဖာ၊ ဆို၊ လာ၊ တီ” ဆိုပြီး ၇ ကြိုး ညှိကြည့်မည်။ ကြိမ်ဖန်များ စွာ
ညှိရင်း ၇ သံထွက် ထောင်တွင်းဖြစ် တူရိယာပစ္စည်းလေး ရခဲ့လေပြီ။ ဖျော်လိုက် သည့်ဖြစ်ခြင်း၊

အမြဲမဲ့သီချင်းတွေ စမ်းတီးသည်။ ဟုတ်ဟုတ်မဟုတ်ဟုတ် အသံကတော့ မှန်နေ သည်။ သို့သော် တီးပါများ တော့ သားရေကြိုး တွေ ပြတ်ကုန်၏ ။ ပူစရာမလို သားရေပင်တွေ တစ်ပုံကြီးရှိသည်။ တစ်ချောင်းပြတ် တစ်ချောင်းလဲဖြင့် နေ့ရောညပါ ဂီတပညာရှင်လုပ်ရတော့သည်။ ကိုယ်အလွတ်ရခဲ့ဖူးသော သီချင်းမှန်သမျှတီးကြည့်၊ ပြီးတော့ ဂီတသင်္ကေတကိုပါ မှတ်ရသည်။ ဆို ပါတော့ “မြန်မာ နေညိုညိုရစ်ကာသန်းတော့” ဆိုလျှင် “လာမီလာ ဒိုထီလာ လာဆိုဖီမီ” ဆိုသည့် Musical Notes (ဂီတသင်္ကေတ)ကို ရွတ်ရသည်။ သီချင်းစာသား မရွတ်ရ။ ဦးနှောက်ကို အလုပ် ပေးတာဖြစ်သည်။ သီချင်းစာသားအစား ဂီတသင်္ကေတကို အလွတ်ကျက်ခြင်း။ ကျင့်ပါများ တော့ အသံတွေ မှတ်မိလာစေသည်။ ထောင်အပြင်က သီချင်းတစ်ပုဒ်ကြားလျှင် ကျွန်တော့်တူရိယာက လေးနှင့် လိုက်တီးကြည့်။ ပြီးတော့ ဂီတသင်္ကေတ လိုက်ရွတ်ကြည့်။ အလွတ်ကျက်။ တော်တော် အလုပ်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့် အကြံအစည်ကို ထောင်ဝန်ထမ်းတွေရော ထောက်လှမ်းရေးတွေပါ စိတ်ဝင်စားကြသည်။ သူတို့စိတ်ထဲမှာ တော့ ငြိမ်နေလျှင် ပြီးရောဆိုသည့်သဘောနှင့် သားရေကွင်း တွေ ရှာရှာယူလာပေးသည်။ တစ်ဝင်းလုံး ရှိသမျှသားရေကွင်းတွေ ကျွန်တော်ယူနေတော့ မင်းကို နိုင် စိတ်ဝင်စားလာသည်။ ကျွန်တော့်တူရိယာကို သူက ငှား၏ ။ နမူနာယူပြီး လိုက်လုပ်သည်။ အို ကေ။

ဒီမှာ ကျွန်တော် စဉ်းစားရပြီ။ သီချင်းရေးမည်။ တူရိယာပစ္စည်းနှင့် သီချင်းရေးတာ အလုပ် ဖြစ်မည်။ သို့သော် ဘာနှင့်ရေးရမလဲ။ ကျွန်တော်တို့မှာ စက္ကူမရှိ၊ မိလ္လာသုံးရန် အိမ်မှ အဝတ်စများ မှာ သံချောင်းလေးနှင့် ခြစ်ရေးကြည့်သည်။ ပလပ်စတစ်စပေါက်သွားသည်။ ဖျာကြမ်းကို ချိုး၍ ရေးကြည့်သည်။ နည်းနည်းထင်သည်။ ဖတ်မရ။ ဟုတ်ပြီ။ မှင် မှင် လိုနေသည်။ ရေချိုး ဆင်းရင်း အုတ်နီခဲကောက်လာသည်။ အရည်ဖျော်ပြီး ဖျာကြမ်းအစနှင့်တို့ကာ တို့ကာ ရေးသည်။ မရ။ လက် နှင့်ဖိလိုက်တာနှင့်ပင် ပျက်တော့၏ ။ ကြံစမ်း ဂတုန်းဉာဏ် ကြံစမ်း။

ဟုတ်ပြီ။ ပလတ်စတစ်စကို နံရံမှာ လျှောက်ပွတ်သည်။ နံရံသုတ်ထားသော ထုံးတွေ ပေ ကုန်သည်။ အဲဒီ အပေါ်မှာ ဖျာကြမ်းစနှင့် ရေးကြည့်သည်။ ဖျာကြမ်းစ

စူးနစ်သွားသော နေရာတွေ မှာ ထုံးတွေ ဝင်ကုန်သည်။ သည်ပလပ်စတစ်အစကို နံရံမှာ ကပ်လိုက်တော့ နောက်ခံအဖြူပေါ်မှာ ပလပ်စတစ်အကြည်စက “အရိပ်” လို စာသားတွေ ပေါ်လာတော့၏ ။ “အောင်ငြိ အောင်ငြိ”။ “ယူရီ ကာ ယူရီကာ” လို့သာ အော်လိုက်ချင်တော့သည်။

သီချင်းတွေ ကဗျာတွေ ဝတ္ထုတွေ၊ ဇာတ်ညွှန်းတွေ စရေးလေပြီ။ ထောင်ထွက်တူရိယာလေး နှင့် တီးလိုက်၊ ထောင်ထွက် ပလပ်စတစ်ပေါ် ရေးလိုက်နှင့် ကျွန်တော်၏ ထောင်တွင်းနေ့ ထောင် တွင်းညများ တရိပ်ရိပ် ကုန်စေခဲ့သည်။ ပလပ်စတစ်အစပေါ် စာရေးနည်းကို မင်းကိုနိုင်ဆီ ပြောပြ လိုက်တော့ သူ သဘောကျသွား၏ ။ သူလည်း သီချင်းတွေ ကဗျာတွေ ရေးလေသည်။ သူနှင့် ကျွန် တော် ရေးပြီးသားသီချင်း ကဗျာတွေ လဲလှယ်ဖတ်ကြသည်။ သည်နေရာမှာ ကျွန်တော် ဝေါဟာရ တစ်ခု မိတ်ဆက်ပေးချင်ပါသည်။ (ဘောက်ချာအောင်းခြင်း) လူမွေးတာဟု ဆိုနိုင်သည်။ ကျွန် တော်တို့ကို ထမင်းပိုးပေးဖို့ ရေနွေးပိုးပေးဖို့ ထောင်ဝန်ထမ်းတွေသာ လုပ်ရသည်။ အခြားနေရာတွေ မှာ တော့ “ရိုးရိုးအကျဉ်းသား”တွေ လုပ်ရ၏ ။ ကျွန်တော်တို့ အထူးဝင်းက လုံခြုံရေး အထူးတင်းကျပ် ထားသဖြင့် အခြားအကျဉ်းသားတွေ မဝင်ရချေ။ သည်တော့ ထောင်ဝန်ထမ်းထဲက ကိုယ်စည်းရုံး လိုရမည့်သူကို ရှာရသည်။ ကျွန်တော့်ဘာသာ အရည်အချင်းသတ်မှတ်ရ၏ ။

(၁) အသက်ကြီးရမည်။ (အသက်ငယ်လျှင် ရမ်းလုပ်မည်။ မဆင်မခြင်လုပ်မည်။ ပြီးတော့ ထောင်ဝန်ထမ်း အသက်ငယ်ငယ်တွေက နှုတ်ဖွားလေ့ရှိသည်။)

(၂) အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်ရမည်။ (အိမ်ထောင်သည်ဆိုလျှင် စီးပွားရေးမပြေလည်ဖို့ သေချာ သည်)

(၃) အနိမ့်ဆုံး တပ်ကြပ်ဖြစ်ရမည်။ (ရဲဘော်ထက်စာလျှင် တပ်ကြပ်တွေက အဖော်မပါဘဲ ကျွန်တော်တို့ဆီ လာ၍ ရသည်။)

သည်တော့ ထောင်ကြပ်သုံးယောက်ထဲက ဖြစ်နိုင်ချေအရှိဆုံးကို ရွေးရသည်။

အသက်ငါး ဆယ်ကျော် တပ်မှာ ဒဏ်ရာရပြီး ထောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာသည့် ကိုဝင်းတင်ကို ရွေးမိ၏ ။ ကျွန်တော် လူရွေးတာ မှန်သွားသည်။ သူက ပီပီရီရီနှင့် ကူညီသည်။ ကျွန်တော်က ရမ်းမခိုင်းရ။ ပထမ အဆင့် မင်းကိုနိုင်နှင့် ကျွန်တော့်အကြား စာအသွားအလာလုပ်ဖို့ကိုသာ ခိုင်းရသည်။ အဆင်ပြေ၏ ။ မင်းကိုနိုင်၏ စာသားကို ကျွန်တော်က သံစဉ်ထည့်ကာ သီချင်းတွေ ဖြစ်လာသည်။ ညနေစောင်း ထောင်ပိတ်ချိန်ဆိုလျှင် ကျွန်တော် အော်ပြီးဆိုပြတော့ မင်းကိုနိုင်က သဘောကျ။ နောက်တစ်နေ့မှာ သူ့ဆီက မှတ်ချက်ပြန်လာ။ တော်တော် အလုပ်ဖြစ်နေသည်။ တစ်ခါ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ညွှန်းရေးနည်း ပြောပြပါဆိုတော့ ကျွန်တော်က မင်းကိုနိုင်ဆီကို ပလပ်စတစ်စ ပို့ရသည်။ အခန်းစဉ်ခွဲနည်း၊ နေ့ည ခွဲနည်း၊ သရုပ်ဆောင်ခွဲနည်း၊ အိမ်အတွင်း အိမ်အပြင်ခွဲနည်း စသဖြင့် ရှင်းပြရသည်။ သူလည်း အလုပ်ရ ကျွန်တော်လည်း အချိန်ကုန်သလို အကျိုး လည်းရှိလှသည်။ သီချင်းတွေ အများ ကြီးရေးဖြစ် သလို ဇာတ်ညွှန်းတွေလည်း ရေးဖြစ်သည်။ မင်းကိုနိုင်က မမပြုံး ပြုံး ပြပါနှင့် ဓမ္မာသောက ရုပ်ရှင် ဇာတ်ညွှန်း နှစ်ပုဒ် ရေးဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ မင်္ဂလာရယ်မှ မဏ္ဍိုင်၊ လက်စွဲတော်၊ အမျိုး ကို ချစ်ပါနှင့် သူမသာကိုယ်မသာ ဇာတ်ညွှန်းများ ရေးဖြစ်၏ ။ ကျွန်တော့်မင်္ဂလာရယ်မှ မဏ္ဍိုင်ဇာတ် လမ်းက အငြိမ့်လောက အခြေခံဇာတ်။ သည်တော့ မင်းကိုနိုင်၏ သဘင်ပိုးက ထလာသည်။ သူ လည်းလေ သင်္ကြန်မင်းသားပေမို့ အငြိမ့်သီချင်း ရေးချင်သည်ဆိုလာ၏ ။ တကယ်လည်း ရေးဖြစ် သည်။ သုံးပုဒ်။ ပဝါဖြူ၊ ဒေါင်းမလေးနှင့် မိသားစုတို့ ဖြစ်သည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျွန်တော်တို့၏ ဖန်တီးမှု တွေ အားကောင်းလာသည်။

အာရုံစူးစိုက်မှု ကောင်းလွန်း၍ ထင်။ အနုပညာထုတ်ကုန်တွေ ပုံလာသည်။ ဝတ္ထု၊ ကဗျာ၊ သီချင်း၊ ဇာတ်ညွှန်းတွေ တော်တော်များ လာ၏ ။ ဒါတွေကို အပြင်သို့ ထုတ်ရန် ကြိုးပမ်းရမည်။ ဒါကတော့ စွန့်စားခန်းတစ်ခု။ ထောင်ကြပ်လောက်နှင့် မဖြစ်။ ထောင်မှူး ဒါမှမဟုတ် ထောက်လှမ်းရေး တစ်ယောက်လောက်ကို စည်းရုံးရမည်။ ဖြစ်နိုင်ချေအရှိဆုံးလူကို ကျွန်တော် ရွေးရတော့သည်။ ပင်ပန်းလှပါဘိ။

ထောင်မှူး နှစ်ယောက်ရှိသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး မစွန့်။ ကျွန်တော်က
တိုက်ရိုက်ပြောလို့ မဖြစ်၍ သွယ်ဝိုက်ပြောကြည့်သည်။ အရိပ်အခြေမကောင်း။ သည်တော့
ထောင်ကြပ်ကိုဝင်းတင် ကိုပဲ တီးခေါက်ရသည်။ ထောက်လှမ်းရေးလေးယောက်ထဲက
ဖြစ်နိုင်ချေရှိသူပေါ့။ တပ်သားနှစ် ယောက် ဒုတပ်ကြပ်တစ်ယောက် တပ်ကြပ်တစ်ယောက်။
တပ်ကြပ်က မစွန့်။ အခြောက်တိုက် ဖနောင့်သံစူးနေသူ။ ကြွစောင်းစောင်း။ သူ့ကိုယ်သူ ဗိုလ်ချ
ုပ်ခင်ညွန့်လောက် ထင်နေသူ။ တပ်သား ရဲထွဋ်က အရက်သမား။ အာချောင်သူ။
တပ်သားဝင်းဇော်နှင့် ဒုတပ်ကြပ် သန်းလှိုင်မြင့် နှစ်ယောက် သာ ကျန်သည်။
ထောင်ကြပ်ကိုဝင်းတင်၏ စကားများ အရ နှစ်ယောက်စလုံး အရောင်းအဝယ်သ မားတွေ။
ထောင်မှာ က ပိုက်ဆံရှာနည်း အမျိုးမျိုး ရှိ၏ ။ အပြင်မှ စားစရာသောက်စရာ သယ်လာပေး
တာမျိုး ရှိသလို အပြင်မှ စားစရာသောက်စရာကို ဝယ်လာပေးတာမျိုး လည်း ရှိသည်။
ထောင်ဝန် ထမ်းတွေက သည်လိုနည်းနှင့်ပဲ အပြင်ဝင်ငွေ ရှာရသည်။ သို့သော်
နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားတွေအ တွက် သယ်မပေး ဝယ်မပေးရန် တင်းကျပ်စွာ
တားမြစ်ထားသည်။ အဆောင်တွေမှာ သွားပြီး ဝယ် ရောင်းလုပ်နိုင်သည်။ သို့သော်
အကန့်အသတ်နှင့်ဖြစ်၏ ။ ထောင်ဘူးဝမှာ ဝန်ထမ်းအချင်းချင်း၊ ပစ္စည်းရှာသည်။ ကွမ်းဆိုလျှင်
တစ်ထုပ် ဟင်းဆိုလျှင်လည်း တစ်ထုပ်။ ဆေးပေါ့လိပ်ဆိုလျှင် ဆယ် လိပ်ထက် မပိုရ။
စီးကရက်ဆိုလျှင် တစ်ဘူး။ ဒီထက်ပို သယ်ခွင့်မရှိချေ။ အပြင်မှာ တစ်ရာတန် ပစ္စည်းဆိုလျှင်
ထောင်ထဲမှာ သုံးရာ။ ဒီတော့ ဝန်ထမ်းတွေ ထောပြီလို့ မမှတ်ပါနဲ့။ တံခါးမှ ဝန်ထမ်း မိန်းကလေးမှ
ဝန်ထမ်းတွေနှင့် ခွဲစားရတာ ဖြစ်၏ ။ ဒီလိုဆို ထောင်ထဲက အကျဉ်းသားတွေ ပိုက်ဆံ
ဘယ်လိုရသလဲ မေးစရာပင်။ ထောင်မှူး တွေ ထောင်ကြပ်တွေက သွင်းပေး၏ ။ အိမ်မှ
ထောင်ဝင် စာလာလျှင် ထိုထောင်မှူး ထောင်ကြပ်များ ကို မိသားစုဝင်တွေက
ပိုက်ဆံပေးခဲ့သည်။ ထိုပိုက်ဆံကို အကျဉ်းသားတွေ အပြည့်မရချေ။ သယ်သူပို့ဆောင်ခ
တစ်ထောင်ကို နှစ်ရာပေးရသည်။ မိမိအိမ်မှ လူများ က တစ်သောင်းပေးခဲ့လျှင် ကိုယ်က
ရှစ်ထောင်သာ ရလေသည်။ ရိုးရိုးထောင်ဝန်ထမ်းတွေ က ပိုက်ဆံမသယ်ရ။ သူတို့အိမ်ထဲမှာ
ပိုက်ဆံတွေလျှင် တံခါးမှာ သိမ်းသည်။ ထောင်မှူး တွေကို တော့ တံခါးဝန်ထမ်းက မရှာချေ။
ထို့အတူ ထောက်လှမ်းရေးတွေကိုလည်း မရှာ။ ထို့အတူထောက် လှမ်းရေးတွေကိုလည်း မရှာ။

လက်ဖျားနှင့်တောင်မတို့၊ ထောက်လှမ်းရေးကို အားလုံးကြောက်ကြရွံ့ကြသည်။ သည်တော့လည်း ထောက်လှမ်းရေးငန့်တွေက ကောင်းကောင်း လုပ်စားကြတော့၏ ။ ဆေးလိပ် အစည်းလိုက် စီကရက် အတောင့်လိုက် သယ်သည်။ သူတို့က ဝေစုခွဲပေးစရာမလို။ သို့သော်လည်း အဆောင်ကို သူတို့ သွားမရောင်းရဲ။ အဲသလောက် မျက်နှာမပြောင်ရဲ။ သည်တော့ ထောင်ကြပ် ကိုဝင်းတင်က အဆောင်မှာ သွားရောင်း။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အကျိုး ရှိကြပေသည်။

သည်တော့ ကျွန်တော် လမ်းကြောင်းဖွင့်ရသည်။ ကျွန်တော်၏ ပလပ်စတစ်အစများ ကို ထောင်ပြင်ပသို့ ထုတ်ပေးရန်၊ ကျွန်တော်၏ အိမ်မှ ထောင်ဝင်စာလာတွေ့လျှင် ကျွန်တော့်မိန်းမ လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်ရန် ကြေးညှိရတော့၏ ။ ကျွန်တော်ရေးထားသည့် သီချင်း ကဗျာများ ကို သူတို့က သိပ်မယုံ။ လျှို့ဝှက် အချက်ပြစာဖြစ်မှာ ကြောက်၏ ။ ကျွန်တော်က ဖတ်ကြည့်ပြီးမှ ပိုချင်ပို မပိုချင်နေဟု တင်းလိုက်ရသည်။ ဒီနေရာမှာ သင်ခန်းစာတစ်ခု ရလိုက်၏ ။ ညှိနှိုင်းခြင်း ဈေးဆစ် ခြင်းနှင့် သဘောညီခြင်း အနုပညာ။ ကိုယ့်ဘက်က ရိုးသားမှု ကို အရင်ထုတ်ပြလိုက်တော့ သူ့ဘက် က ပျော့ပျောင်းလာခြင်းပင်။

ပလပ်စတစ်စများ ကို ထုတ်ယူသွားတာထက် စက္ကူပေါ် လက်ရေးသေးသေးနဲ့ရေး၊ ဖြည်း ဖြည်းချင်း ထုတ်ယူသွားမည်ဟု ဆိုလာသည်။ ကျွန်တော် နှစ်ပတ်တစ်ခါ ထောင်ဝင်စာလာတွေ့ သဖြင့် တစ်နေ့တစ်ရွက် ၁၃ ရွက်ဖြစ်ပေမည်။ သည်တော့ တစ်သောင်းသုံးထောင် သူက တောင်း ၏ ။ ကျွန်တော်က တစ်လတစ်ခါ နှစ်သောင်းနှင့် ညှိသည်။ တစ်လမှာ ၂၆ ရွက် မရေးနိုင်လည်း နှစ် သောင်းပေးမည်။ သူက ထပ်ညှိသည်။ တစ်လလျှင် အရွက် ၂၀ ပဲ သယ်နိုင်မည်။ သူ့အကြောင်းပြ ချက်ကလည်း ခိုင်သည်။ ထောင်ထဲမှာ သူညီအိပ်ရသည့် တာဝန်ကျနေလျှင် ထိုနေ့ စာမထုတ်နိုင်။ သို့ဖြင့် တစ်လနှစ်သောင်း အရွက်နှစ်ဆယ်နှင့် သဘောတူလိုက်ကြတော့သည်။ ကျွန်တော့်ဘက် က နိုင်ငံရေးအကြောင်း လုံးဝထည့်မရေးဖို့ တာဝန်ယူရသလို ခဲတံနှင့် စာရွက်လွှတ်ပေးဖို့ သူ့ဘက် က သဘောတူ၏ ။ မင်းကိုနိုင်ကိုပြောပြတော့ ပထမ သူသဘောမကျနေချ။ “ဟ”

ပေးထားတာဟု ထင်သည်။ ကျွန်တော်က “ကဗျာ၊ သီချင်း၊ ဇာတ်ညွှန်း” မှတစ်ပါး ဘာမှပေးမှာ မဟုတ်လို့ စိုးရိမ်စရာ မရှိနိုင်ဟု ထင်သည်။ နိုင်ငံရေးအကြောင်း လုံးဝမရေး။ အကယ်၍ သူတို့ မိတ္တူကူးထားလျှင်လည်း ကူးပစေဟု ပိုင်းဖြတ်ထား၏ ။ သို့ဖြင့် ပဏာမ သဘောတူညီချက်ရယူပြီးနောက် ရေးပြီးသမျှဇာတ် ညွှန်းတွေ အပြင်ထုတ်ဖို့ ပလပ်စတစ်စပေါ်မှ စက္ကူပေါ်သို့ ပြောင်းကူးရပါလေတော့သည်။

ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် တော်တော်သဘောကျနေ၏ ။ အချိန်တွေ တရိပ် ရိပ်ကုန်သွားသည်ကိုး။ သည်အထဲ နေမကောင်းဖြစ်ရပြန်သည်။ အစာစား၍ မရ။ စားသမျှ အန် သည်။ အချဉ်ရည်တွေ ထွက်လာလိုက် အခါးရည်တွေ ထွက်လာလိုက် ဖြစ်နေ၏ ။ သေချာပြီ။ အစာအိမ်တော့ နာချေပြီ။ ကျွန်တော့်အစာအိမ်သည် အကြော်အလှော်များ နှင့် မတည့်။ အစာမချက် နိုင်။ ထောင်ထဲမှာ ဆိုတော့ ငါးခြောက်ကြော် ငါးပိကြောက်မှတစ်ပါး ဘာမှမရနိုင်။ သည်တော့ လည်း ထောင်ဆေးရုံကိုပဲ အကြောင်းကြားရတော့၏ ။ ထုံးစံအတိုင်း “ဆန်ပြုတ်တစ်ပတ်သောက်၊ ဆိုဒါမင့်ဆေးပြား လက်တစ်ဆုပ်ယူထား၊ ဆေးရုံစာ ၃ ရက်”ဟူ၍ အမိန့်တော် ချမှတ်သွားတော့ သည်။ ပထမတစ်ကြိမ် ထောင်ထဲရောက်စဉ်ကလောက် ဆေးရုံစာပေါပေါများများ မရတော့ချေ။ ထောင်ဘတ်ဂျက်ထိခိုက်နေပုံရသည်။ ထောင်ရန်ပုံငွေ ရရှိရေးအတွက် နိုင်ငံခြားဧည့်သည်များ ကို ထောင်လေ့လာရေးခရီးစဉ် ရေးဆွဲပေးပါက တော်တော် ပိုက်ဆံရပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်တို့ကို အကျဉ်းခန်းထဲထည့်ထား၊ သူတို့က တိရစ္ဆာန်ရုံထဲ လှည့်ကြည့်သလို အပြင်ကနေကြည့်။ ဆိုင်း ဘုတ်ကလေး ထောင်ထားသင့်သေး၏ ။ “အကျဉ်းသားများ အား အစာကျွေးခြင်း သည်းခံပါ”။ ကိုင်း ဘယ်လောက်ကောင်းတဲ့ ကတုံးရဲ့ ဉာဏ်လဲဗျာ။